

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi pol. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLII.

V Ljubljani, 19. mal. travna 1889.

List 16.

Tako umerje pravična.

Poslan nam je naslednji spisek, ki je dvakrat priméren za te dni:

Menda bi ne bilo napačno, če bi sprejeli v prihodnjo številko Vašega cenjenega lista par verstic o Bernardki, o ljubljenci Marijini. Saj pred par dnevi je bilo deset let, kar je izdihnila svojo prelepo dušo. — Torej v nekak spomin, ki naj varuje dušo pred nečistostjo, saj se v našem času tako strašno zlorabi neomadežano serce, čisto telo. — Najprej par verstic za vvod, potem Lasserjeve besede o smerti Bernardkini. —

Šestnajsti dan aprila bilo je ravno 10 let, odkar se je preselila ljuba hčerka Marijina k svoji nebeški Materi! Večpoti prikazala se ji je ta v Lurški jami, govorila ž njo, poslala jo k ondotnemu župniku, naj sozida nad jamo cerkev, obvarovala jo je pred vsako sapico posvetno, da se ni umazalo njeno devištvo. Pripeljala jo je v samostan, daleč proč šla je od svojih domačih, od Lurške jame, ponižno obleko samostansko je oblekla, 11 let je že preživela v samostanu Neverskem, in treba je bilo slovesno se darovati za vse čase nebeškemu Ženinu. 22. septembra leta 1878 napravi slovesne obljube. Le malo časa naj še živi na zemlji. Že od prvih let je bila vedno slabotna in na persih nikoli prav zdrava. — Prav zelo bolna je bila, ko se slovesno zaobljubi. Bolezen na persih je kaj naglo napredovala. In res, spomlad jo pobere. Hudo, hudo je terpela, in če prav posebno izvoljen otrok Marijin, morala si je z neprenesljivimi bolečinami priboriti nebesa. — Prav zadnje trenutke njenega življenja popisuje Lasserre tako-le nekako: Videlo se je, kako so jo pograbile gro-

zovite težave. Spoznala je sama in čutila, da ne bo dolgo in pretergala se bo zadnja nitka življenja; zato se je hotela v popolni ljubezni združiti s smertnim bojem Njega, ki je umrl za nas vse. — Na persih leži ji sv. križ, prime ga z oslabele roke, povzdigne ga k ustnicam in poljublja dvakrat ponavlja je prav milo in polna ljubezni petere rane Jezusove. Mati Marija Natalija, ena samostanskih predstojnic, prav takrat moli v kapeli. — Notranje čutila, notranja sila jo vleče, in hitro se k bolnici verne: umirajoča razsprostre proti njej roke, še enkrat šepetaje vzdihne prav ponižno vpričo svoje predstojnice besede: Odpustite mi in molite zame! Vedno se je bala, če se ni kdaj kaj pregrešila v 13tih letih samostanskega svojega življenja. — M. Marija Natalija in dve samostanski postrežnici pokleknejo ter molijo. Bernardka ž njimi moli s slabotnim glasom — zedinila se je z Gospodovim terpljenjem. „Okolo tréh bile so Njegove bolečine nezmérne in v največji zapuščenosti zakliče: Eli, Eli lama sabah tani.“ — Bolnica povzdigne oči proti nebu, razprostre roke, ki so ležale na postelji brez moči, in zavpije glasno: Moj Bog. — Preletel je strah okoli stoječe nune, stresejo se, groza jih obide, — ta krik jih spomni na tožbo križanega Boga v njegovi zapuščenosti; — klečale so in molile in podpirale sklenjeni roki Bernardki, ki je v smertnem boju. — Stabat Mater. Žalostna Mati Božja, ki je preterpela najhujše britkosti na Golgati, je bila tudi tukaj pričujoča, pomagala je svoji hčeri, ki se je borila s smertjo, saj jo ljubi; in obljubila ji je tudi srečo, ne sicer na tem svetu, pač pa na drugem. — In kakor da govori Bernardka ž Njo, njen glas slišijo, moli glasno in razločno in vedno ponavlja: Sv. Marija, Mati

Božja, prosi zame ubogo grešnico! Groza jo je navdajala vse žive dni, kedar se je spomnila na pre-jete milosti in na odgovornost, ki jo čaka; ponižna je bila in je ostala prav do konca. — Čuti, kako da pojema življenje; zdi se ji, da je njena mo-litev preslaba, da je premalo priserčna, da njena ljubezen ni dovolj močna: zato milo proseče po-gleda mater Natalijo in zašepeče s slabim glasom: „Pomagajte mi!“ — In predstojnica ji pomaga, kakor prosi ter ji kleče govori priserčno molit-vico do Matere Božje. Pa še ni bilo boja konec. — Le znamenje dá bolnica, sapa ji je že tako oslabela, da ni bilo mogoče razumeti glasū; na-migne: Žeja me. — Ponudijo ji, da pije. — Predno se dotakne kupice, ki ji jo molé, zbere še enkrat vse svoje moči in naredi veliko zna-menje sv. križa, to znamenje, ki ga je naredila pred revo deklico presveta in brezmadežna De-vica Marija pred več nego 20 leti, takrat ko se je bila prikazala prvi pot v lurški jami. — Par kapljic le povžije: otré ji omočene ustnice. — Glavo nagne malo na stran in zadnjikrat zdihne. —

Tako govori Lasserre. Čudno to, Bernard-kina smert bila je grenka; Alojzij, ta angeljski mladeneč, terpel je grozno na smertni postelji; Berchnans je v silnih težavah priboril si nebesa. In to so bile le telesne muke. — Nas bo težilo še težko serce na zadnjo uro, cela kopa storjenih grehov. — Res, kar nič se ne smemo igrati s svojo vestjo, z odpuščanjem grehov v spovedi, smert je tudi brez grehov še huda.

Iz zlatomašne okrožnice papeža Leona XIII.

(Konec.)

Toda nikakor ne zadostuje, da ne služijo strastim, marveč svetost stanū zahteva, da se navadijo strogega berzdanja samih sebe ter vse dušne moči, zlasti razum in voljo, kar ima naj-večo oblast nad človekom, prisilijo k pokorščini do Kristusa. „Kdor se je odločil, zapustiti vse, naj misli na to, da zapusti tudi samega sebe in pred vsem na prvem mestu, da zatajuje samega sebe“¹⁾. Ločeni in prosti vsake dušne strasti bodo vneto in velikodušno skerbili za zveličanje drugih, kar je potrebno za njih lastno zveličanje. „Iščejo naj pri svojih podložnikih le en dobiček, le eno diko, le eno veselje: kako namreč morejo iz njih storiti popolno ljudstvo. Po tem naj hre-pené v veliki britkosti sercā in bičanju telesa, v delu in trudu, v lakoti in žeji, v mrazu in nagoti“²⁾.

To krepost ohrani ter jo stori sposobno in močno za vse težave iz ljubezni do bližnjega pogosto premišljevanje nebeških dobrot. Čem bolj se v to zatopé, tem jasneje bodo spoznali velikost, vzvi-šenost in svetost duhovskega stanū. Presodili bodo, kako žalostno je, da se toliko od Jezusa odrešenih duš vendar-le večno pogubi, in premiš-ljevaje bistvo božje ljubili bodo Boga le tem iskrenejše in spodbujali druge k temu.

Ta pot vodi najgotovejše k vesoljnemu zve-ličanju. Pri tem pa se je treba skerbno ogibati, da se človek ne da odstrašiti zaradi velikosti težāv ali da ne obupa nad ozdravljenjem zavoljo neprestalnosti zlega. Presveta in nespremenljiva pravica Božja poplača čednost in kaznuje hudo. Ker pa ljudstva in narodi ne živé čez čas svo-jega zemeljskega bivanja, morajo plačilo za svoja dela prejeti na zemlji. In tako ni nič nenavad-nega, da se grščna država ponaša z vspehi, in sicer po pravičnem sklepu Bogā, kateri hvalna dela — sej nobeno ljudstvo ni brez kakega za-služjenja — v časih tako poplačuje, kakor je to storil po mnenji sv. Avgušтина rimskemu ljud-stvu. Gotovo pa je, da je prospeh kakega ljud-stva najbolj od tega odvisen, kako se goji kre-post in zlasti mati vseh kreposti, pravičnost. „Pravičnost narod povzdiguje, greh pa dela ljud-stva nesrečna“³⁾.

Ni treba v premišljevanji na tem mestu ozirati se na to, da večkrat hudobija zmaguje, niti preiskovati, če države, katerih zadeve se zdé zavarovane in se razvijajo povoljno, ne no-sijo morda globoko v svojem notranjem vendar-le kali pogube. Dobro pa naj se pomisli ena reč, ktera ima polno izgledov v zgodovini, da se namreč, krivična dela morajo enkrat kaznovati, in sicer tem hujše, čem dalj so se pregrehe go-dile. Nas pa močno tolaži oni izrek apostola Pavla: „Vse je vaše, vi pa ste Kristusovi, Kri-stus pa je Božji“⁴⁾. Kakor po nekem skrivnem migljeji previdnosti Božje se vse človeške stvari veršé tako, da služi vse, kar koli se človeku pripeti, v čast božjo in zveličanje onih, kateri hodijo za Jezusom Kristusom v resnici in iz celega serca. Tem pa je Cerkev mati, hranite-ljica, vladavka in vodnica. Kakor je ona s Kri-stusom, svojim ženinom, v iskreni in neminljivi ljubezni združena, tako deli ž njim tudi boj in zmago. Zato nimamo strahū zaradi Cerkve, in ga tudi ne moremo imeti; toda močno se bojimo za zveličanje mnogih, ki so Cerkvi herbet ober-nili, ter jih raznolika zmota pelje v pogin; zato se bojimo za one države, katere moramo, žal! ceniti za odpadle od Boga, in katere so se, ako-

¹⁾ S. Bernard Declam, c. I. — ²⁾ Ravno tam, Lib. VI., de Consid. c. 2.

³⁾ Preg. XIV., 34 — ⁴⁾ I. Korint. III. 22, 23.

prav jim grozi največja nevarnost, zazibale v nespametno varnost. Nič ni Cerkvi jednakega..... Kdorkoli se je boril zoper Cerkev, mar ni poginil? Cerkev pa se dvigne nad nebesa. Tako mogočna je velikost Cerkve, da napadena zmaga, zapreke, katere se ji stavijo, nadvlada.... Bori se, toda ne pade, bije boj s pestmi, toda ne obnemore¹⁾. In ne le, da je ne premagajo, marveč ona ohrani tudi neoslabljeno óno iz večnega diha Boga samega zajeto moč, katera zboljšuje naravo, povzročuje zveličanje in se ne spremeni z nobeno spremembo časov. Ako je ta božja moč osvobodila v pregrehi ostareli, in v praznoverji propadli svét, zakaj naj ga ne bi nazaj priklivala s krivih potov? Naj bi enkrat že molčala sumničenja in nespোরазumljenja, naj bi se dale Cerkvi, odpravivši zapreke, povsod njene pravice nazaj, katere imajo nalogo, od Jezusa Kristusa izhajajoče dobrote varovati in razširjevati. Potem se bode spoznalo iz skušnje, kam seže moč evangelija, kaj premore moč Kristusa Odrešenika.

To leto, katero se bliža svojemu koncu, obrodilo je, kakor smo rekli v vvodu, ne malo znamenj vzbujajoče se vere. Naj bi vendar ona iskra vzrastla v mogočen plamen, kateri, požgavši korenine pregrehe, hitro pripravlja pot obnovenju, čednostim in delovanju za zveličanje. Mi, v tako hudih časih postavljeni na čelo skrivnostne ladije, Cerkve, obračamo Svojega duha in Svoje serce terdno na božjega Kermilovodjo, ki nevidno deržeč kermilo, sedi na zadnjem koncu ladije.

Ti vidiš, o Gospod, kako so povsod nastali viharji, kako se peni in šumi morje v svojih mogočno-resnih valovih. Zapovej, prosimo Te, ki edini moreš, vetrovom in morju. Poverni človeškemu rodu pravi mir, katerega svet ne more dati, — daj tihoto in red. S tvojo milostjo, in po tvojem nagibu naj bi se ljudje vernili k zapovedanemu redu, obnovivši, kakor so dolžni, pobožnost do Boga, pravičnost in ljubezen do bližnjega, lastno berzdanje, premagavši strasti z razumom. Pridi k nam tvoje kraljestvo, in spoznajo naj, da je treba Tebi podvreči se, in Tebi služiti, tudi onim, kateri daleč od Tebe s praznim prizadevanjem iščejo resnice in zveličanja. V Tvojih zakonih ste pravičnost in očetovska miloba, in Ti radovoljno nam deliš po Svoji milosti moč, da jih lahko spolnujemo. Boj je človeško življenje na svetu. „Ti sam pa gledaš boritev in pomagaš človeku, da zmaga, in omagujočega vzdiguješ in zmagajočega venčaš“²⁾.

Po takih mislih povzdignjeni k veselemu in terdnemu upanju, podelimo Vam, častiti bratje,

in duhovstvu, ter vsemu katoliškemu ljudstvu najljubeznjivše v Gospodu apostoljski blagoslov v svedočbo nebeških dobrot in Svoje dobrohotnosti.

Dano v Rimu pri sv. Petru na rojstni dan našega Gospoda Jezusa 1888., v enajstem letu Našega Papeštva.

LEON PP. XIII.

Voltaire (Voltaire) in nasledki njegovih nauk na Francoskem.

(Dalje.)

„Narodnost v prvi versti!“

Prežalosten pogled! Pa še bolj žalostno je bilo, da med derbalijo je bil kot lškarjot tudi eden višjih duhovnih pastirjev z nekim številom svečnikov, ki so bili med odpadniki.

Ponosna je bila revolucija na taki vspéh, hotela je tudi, naj zvé ves svet o takem — češ da — napredku človeškega uma. Sklenila je tedaj, naj se zapišejo v javno knjigo vsi duhovni odpadniki, ki so pokazali tako svoj napredek v „novi filozofiji“: ta imenik se je poslal v vse pokrajine francoske zemlje. Pa socijalski razbojniki, nezadovoljni s tem, so tudi ukazali, naj se pretolmači poročilo v druge jezike in pošlje v inostranske države, češ, naj se celi svet začudi nad „takim napredkom!“ Ali to prekuciji še ni dovolj! Preskerbi še pokojnino odpadnikom po vseh sebi vdanih krajih; odstopiti je moral vsak škof, ki bi se protivil ženitvi duhovnov; zapirala je cerkve, razbijala križe, prepovedovala zvonjenje, praznovanje nedelj in praznikov; ravno tako je zabranila prodajati ribe in vodne živali ob petkih in postnih dneh; odpraviti je hotela vsa imena svetnikov in svetnic; prekerstila je terge in ceste, ki so imele poprej ime svetnikov.

Tako je hotela revolucija čisto vse uničiti in pokončati, uperla se je proti vsemu, kar ni storil sam človek v svoji dozdevni vsegamogočnosti! Da bi svoje delo dopolnila in širila tudi v tuje dežele, je imela v svoji družbi mnogo pomočnikov; govorniki in bajoneti so ji gladili pot tudi v tuje narode. Nekteri so že sami težko čakali prevrata, druge so pa prisilile kroglje francoskih pušk. Kamor pa niso mogle prodreti francoske armade, tje je pošiljala govornike, ki naj bi dobili s svojimi vznemirjajočimi govori ljudstvo na svojo stran. Rotili so ljudstva, naj veržejo od sebe suženjstvo, zahtevali so od služabnikov Kristusovih, od škofov in duhovnov, naj vernejo človeštvu ono prostost, katero — češ —

¹⁾ Sv. Jan. Kriz. govor po vjetji Evtropijem n. 1. — ²⁾ Bisk. Ord. izid

mu je ugrabilo kerščanstvo; vse to so zahtevali v imenu človeške nature in neomejene prostosti.

Ti prekucuhi so ljudem glavo belili z visokimi mislimi, da ne znajo sami sebe ceniti, da ne vedo svoje vrednosti, da nima z njimi nihče nič zapovedovati, da so sami svoji postavodajavci, da noben človek ni njih višji in z vsimi so jim možgane vžigali, kar k hudemu nagnjeni človek rad sliši. Tako tudi zdaj delajo rudečkarji, katerim je na tem, da bi ljudem glave zmešali in jih v rogovilstvo zapeljali.

Imenovali so Francoze „veliki narod,“ potlej so pa koso postavili, da so temu „velikemu narodu“ glave sekali na tisoče in tisoče! Ravno to čaka delavce in druge tudi zdaj, ako bi taki goljufi prišli na kermilo!

Domišljevali so si prekucuhi, da bodo vse druge narode k svojemu rogoviljenju spreobrnili, Angleže, Nemce, Ruse, Italijane, celo Turke itd. 19. jun. 1790 je rogovilež, ki se je imenoval Anaharsis, celo v parlamentu govoril take prekucije in hudobnosti in tudi spisal knjigo o splošnji republiki, v kateri je v nič deval vsako vero. Zato so tudi sv. Očeta prav po Lutrovo ali pa še gerje zasramovali v govorih, igrah itd. Rovarska četa pod generalom Bertier-om je prederla celo na Laško in v Rim. Ne bomo popisovali, kako so te zveri ropale po Rimu, po Vatikanu, kako so terpinčili tolovaji samega sv. Očeta Pija VI, ga gnali celo v pregnanstvo, kjer je poslednjič 29. avg. 1799 umrl.

Pa še po smerti ga je preganjal serd in sovraštvo rovarjev. Vse imetje, kar je papežu še ostalo, so prodali kot last celega naroda: papeža niso hoteli pokopati, dokler ni prišel ukaz iz Pariza; in glejte, ta ukaz je izdal konvent še-le čez štiri mesce. V dan 17. febr. so slovesno položili v rakev ostanke velikega crkvenega glavarja. Rovarji so prerokovali, da je papeštvu odklenkalo. Pa motili so se, kakor se motijo vsi trinoški preganjavci sv. Cerkev: prihodnost je učila, da je Cerkev res zidana na skalo, in kmalo ko so se papeža lotili, je njih počenjanje šlo v šibre!

Iz tacega delovanja revolucije je pač očitno, kaj da so namérjali, edino veljavo človeško, veljavo neodvisne, neomejene prostosti, to je, razuzdanosti.

Zatreti je hotela revolucija vso veljavo, cerkveno in državno; divjala je proti vsem obstoječim napravam, ob enem pa gladila pot Napoleonu, ki je z močno roko prijel za državne vajeti. Spoznal je Napoleon, da je ljudstvo francosko daleč zavozilo ter je zaklical takoj v začetku svojega vladanja: Ljudstvo brez vere je dobro

le za vojsko; pa le verno ljudstvo se da dobro vladati. Dal je pravice kat. veri nazaj, sklenil s papežem konkordat ter je razglasil svojo zakonsko knjigo „Code Napoleon“ in storil veliko dobrega.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Sela, pri Ljubljani, 16. aprila. (Slava sv. Jožefu!) Došel nam je naslednji spisek z darom v njem omenjenim. Živo se še spominjam, predragi mi rojaki, kako ste hrepeneli pred nekaj leti, da zamogli bi si postaviti Božji hram pri Ljubljani, kateri naj bi bil posvečen sv. Jožefu. Ali tega kljubu Vašemu prizadevanju niste mogli doseči. Sedaj pa, ko ste morda že popolnoma pozabili, ali vsaj upanje zgubili, da bi se moglo kaj enakega zgoditi,*) povém Vam, kar ravno slišim od zanesljive strani. Posestvo ali nekdanj imenovana grajščina Andrej-Maličeva na Selu, sedaj lastnina gospodičine Kristine Bernardove v Ljubljani, postala bode samostan čč. sestrá karmelitaric, katere se bodo pri vgodnih okoliščinah že v dobrih dveh mescih naselile. Ker je pa red čč. sestrá pod varstvom sv. Jožefa, stala bode gotovo prej ko bo mogoče med nami tudi cerkev, temu svetniku posvečena. V ta namen darujem 50 gld., ter kličem tudi Vam, predragi mi rojaki, združite moči in molitve, hvalite Boga, kateri bode tako počastil in oblagodaryl našo okolico. Pospéh in blagoslov prelepemu namenu!

Z Berda, 14. aprila. Ko sem undan priporočal knjigo, „die geistliche Beredsamkeit,“ spisal P. Josef Jungman, naj danes podam sklepni nagovor njegov do bogoslovcev:

„Kaj Vam čem reči in priporočiti za slovo? Z ozirom na nalogo Vašo so posebno pomenljive besede sv. Pavla do Timoteja (II. Tim. 2, 15): „Skerbno si prizadevaj, skazati se Bogu doskušenege delavca, kteremu se ni treba sramovati, kateri prav oznanuje besedo resnice.“ Vedno imejte v spominu, da Vam je oznanovati besedo resnice, ne dajte se premotiti napčni gorečnosti, ne častilakomnosti; nikoli ne pozabite, da ste poklicani besedo resnice le zato oznanovati, da bodo Vam izročene duše obvarovane večnega pogubljenja in deležne postale večnega veselja; pomnite dobro, da le Bog daje blagoslov Vašemu djanju in trudu, da nič ni tisti, ki sadí, nič tisti, ki priliva, ampak vse je le tisti, ki rast daje, Gospod Bog. Ne iščite pri oznanovanju božje besede svoje časti, ne imejte namena, ki ne pristoji, niti Vam, niti sv. Duhu; ne hrepenite po tem, da bi Vas v časnikih preslavljali kot sloveče govornike; temveč bodite Bogu hvaležni za milost, da zamorete ubogim oznanovati evangelij; duhovna zgovernost naj dela za življenje in za ljudstvo, snovajte pridige tako, da bodo ljudstvu lahko razumljive in rabljive, in rabite na pravi, dostojni način besede sv. Duha v sv. pismu zapopadene.

*) Ker ni bilo upanja, da bi se blizo Ljubljane zidala „cerkev sv. Jožefa s Kalvarijo“, smo bili dotične darove nazaj dali, ali pa obrnili po namenih blagih darovalcev, kakor je bilo naznanjeno. Vr.

Bodite stanoviti v molitvi in v zvestobi do Boga, naj vaša dobra volja ne opeša, serčnost in pogum nikoli ne gine; ne dajte se oplašiti težavam, bodite vedno vneti in goreči za svoj vzvišeni poklic in z vso skerbjo tako izdelujte katekeze in pridige za otroke in odrasčene, da bode beseda božja obrođila z milostjo sv. Duha stoterni sad.

„Mane semina semen tuum“ (tako opominja modri pridigar z ozirom na naše kratko življenje, resnobno večnost in neizvedljive pota božje Previdnosti), mane semina semen tuum et vespere ne cesset manus tua, quia nescis, quid magis, oriatur, hoc aut illud, et si utrumque simul, melius erit. „Zjutraj sej svoje seme in zvečer naj ne neha tvoja roka; ker ne veš, ktero bo bolje izhajalo; to ali uno; in ako oboje skupaj, bo še boljše.“

Srečni bogoslovci, ki so poslušali tega izverstnega profesorja, čigar ime je zaslovelo daleč okrog.

Bogoslovsko vseučilišče v Inomostu si je pa tudi po tem gospodu in drugih pridobilo veliko slavo, da so iz daljnih krajev prihajali bogoslovci (še celo iz Amerike) učiti se ondi bogoslovskih véd. Navadno šteje ta fakulteta okoli 160 slušateljev iz kakih 28 škofij in je poleg rimske fakultete najbolj sloveča na svetu. Velika sreča je pač za bogoslovce, ako slušajo uke iz ust tako učenih in blagih profesorjev. Nekdanj sošolec, zdaj profesor na vseučilišču v Zagrebu, dr. S., mi je pripovedoval, kako prijetno je bilo bivanje v konviktu oo. Jezuitov v Inomostu. Srečni toraj mladenčiči, ki v Rimu ali v Inomostu bogoslovsko študije doveršujejo. Jaz bi si želel, slišati Davidove pevce prepevati Davidove psalme, sv. apost. Pavla pridigovati in P. Jungmana razlagajočega bogoslovsko uke; zlasti duhovno zgovorništvo.

Iz Macedonije Zejtenlik, pri Saloniku, 9. aprila 1889. (Prečast. g. Gorlin v pismu do č. o. Nežmah-a v Ljubljani poterjuje, da je prejel 81 gld. zbirke „Zg. Danice“, vmes 15 gld. č. g. M. N. za 25 ss. maš, in pa 1000 frankov neimen. dobrotnika za vstanovo 1 gojenca v ondotnem semenišču. Zraven tega poroča marsiktere znamenitosti iz ondotnega misijona čč. oo. Lazaristov, kakor naslédva.)

Prečastiti gospod in predragi sobrat!

Milost Našega Gospoda bodi vedno z Vami.

Zelo sem zastal z odgovorom na Vaše pisanje in njegovo vsebino od 22. svečana. Merzlica me je zadrževala nekaj časa, da nisem tako hitro odgovoril, kakor bi bil rad, in tudi danes me zadržuje, da ne morem tako obširno pisati, kakor bi želel. Vendar si ne morem kaj, da bi ne poterdil blagoslovne serčnosti bralcev „Zg. Danice.“ Ta teden namreč sem zopet prejel 1000 frankov za vstanovo enega semenišnika od verlega gospoda duhovnega pastirja....., kteremu sem poslal svojo prav iskreno zahvalo.

V nezmožnosti, da bi poslal ta trenutek malo obširniše poročilo, naj Vam podam le nekatere številke, ktere vtegnejo pojasniti resnično napredovanje katoličanstva v Macedoniji, odkar se je pričelo novo bulgarsko gibanje od l. 1876. Dano nam je bilo letos pravi pot vravnati statiški pregled misijonskega stanja; je pa statistika od 1. januarja, ki Vam jo perđ očmí razgernem.

Leta 1876 ste se šteli 2 katoliški vasi v Macedoniji z 200 hišami in 1000 prebivalci; 1. jan. letos pa smo šteli katoliških mest ali vasí 52, katoliških hiš 3007, prebivalcev nekako 2480, cerkev ali kapeli 33, šol 24, mašnikov 45, šolskih učiteljev 37, šolskih učencev 884, in učenk 138.

Po teh krajih se ne more doseči prav določeno število prebivalstva, — štejejo se torej le hiše. Toda vsaka hiša obsega patrijarhalsko družino z več strankami; mi štejemo po primeri 5 oseb na 1 hišo po mestih, in po 10 oseb po vaséh. Pa to je naj manjše število, ker po vsih vaséh, kar jih poznam, štejejo hiše naj manj po 15 do 20 oseh. Število 25000 duš je tedaj po vsaki ceni še prenizko.

Toda kakor koli poveršen že je ta pregled, kaže vendar velik napredek in verh tega silno delo, ki preostaja, da bi se zverševalo. Očitno je torej, da število cerkev, šol, duhovnov, učenikov — vsega je premalo. Deklice posebno so zelo zapuščene, — le 2 šoli imajo. — In število Bulgarov v Macedoniji znaša nad milijon...

Gorlin s. r.

V Betlehemu, 25. grudna 1888. (Redovnica Marmier, hči kerščanske ljubezni sv. Vincencija Pavljana, se obrača s tem pismom do brata Genina (v Parizu Rue de Sèvres 95), naj bi njeno blago delo v Evropi priporočal.)

Moj dragi brat!

Lep božični praznik, tako ginljiv v tem mestu, ki je bilo priča rojstva Zveličarja sveta, me nagiba obrniti se do vaše ljubezni, da mi pomagajte zveršiti namen Božje previdnosti v misijonu, ki nam je izročen. Nameravamo namreč zidati v Betlehemu*) bolnišnico, kjer bi se oskerbovali bolniki mesta in sosednjih trgov, ki so dosedaj zdihovali le v preveliki revščini. Dozdeva se mi, da sveta Družina, ki v svoji lastni domovini ni dobila stanovanja in ki je morala v hlevu prenočevati, od nas zahteva, da bi jo danes mi sprejeli v osehah bolnikov. Jezus, Marija in Jožef bojo gotovo blagoslovili tiste radodarne duše, ki bojo iz ljubezni do njih k temu dobremu delu pripomogle. Smejo se tudi zanašati na hvaležnost in molitve vseh tistih, ki se bojo v bolnišnico sprejemali.

Hčere kerščanske ljubezni (usmiljene sestre) so bile v Jeruzalemu vstanovljene s papeževim blagoslovom in z blagoslovom patrijarha sv. mesta — mesca majnika 1886; njih naloga je bila streči ubogim v ubožnici (au dispensaire) in doma, skrbeti za gobove in pobirati zapuščene otroke.

Kar se je tu po sestrah dobrega storilo, je bilo tako tolažljivo, da so enako napravo zahtevali tudi v Betlehemu. Koj drugo leto so 4 hčere kerščanske ljubezni v najem vzele hišico ter odperle ubožnico (dispensaire), kjer se shajajo ubogi na stotine; pričele so jih obiskovati po hišah, najprej v mestu in potem tudi po sosednjih terjih. — Mé hodimo brez razločka h katoličanom, krivovércem in nevernikom. Priprostost, zaupanje in hvaležnost tega ubogega ljudstva nam polajšuje težavno nalogo, ki nam je izročena. Vender nas večkrat potare neizrekljiva revščina, o kateri si na Francoskem še misliti ne morejo. Postržemo jim po razméri naših dohodkov in časa, ki nam je v razpolaganje. Puščati te nesreče v njih

*) Toliko bolj potrebno, kar se zdaj luteranarji tudi v Betlehemu hočejo vgnjezditi s svojim tempeljom itd.

bajtah, kjer strahovito terpijo, in jim vsega primanjkuje, nam naše serca ne dovolijo. Skušale smo najti sredstvo, da bi se jim zdatno pomagalo. Majhna je naša hišica in nerodno razdeljena; vender smo zamogle postaviti 6 postelj, pozneje 12. Ali kakšne postelje! Tri deske s slabo matraco in eno odejo. Perila nam primanjkuje, soba je tesna, po leti huda vročina, po zimi mraz, hrana pičila; vender naši ljubi bolniki se nič ne pritožujejo, na vsak način jim je bolje tu kakor doma, saj se bolje oskerbljujejo. Že nad 400 je bilo preskerbljevanih; umerlo jih je le 5, večidel vsi najdejo tu tolažbo (soulagement = polajšanje), veliko se jih popolnoma ozdravi, za kar smo Bogu posebno hvaležne.

Bolnišnice bi bila izmed vseh naših naprav narbolj želeli, zbudila bi narvečje sočutje in bila bi stalno dobro delo. Bolniki, ki izidejo iz naše začasne bolnišnice, je ne morejo zadosti prehvaliti. Bolan musulman iz Hebrona (to mesto je vseskozi turško in fanatično), vernivši se v svojo domovino, je hvalil in razglašal našo skerbljivo postrežbo, da so vsi hotli viditi izvanredna zdravila, ki so ga ozdravila. Ravno tako, ko smo se prvičkrat v tem mestu prikazale, nas je obsula kaj velika množica radovednih in veliko število bolnikov, ki so nam naznanili svoje bolezni ter prosili zdravila. Svetna oblast nas je radostno sprejela. Kajmakan, t. j. župan, nam je celo ponujal sobo za našo apoteko. — V terjih, katere na svojem potovanju naletimo, najdemo včasih bolnike v toliki revščini, da jih ne moremo pustiti; naložimo jih na osla, ki nam je, zlasti pri dolgem potovanju, namesto kočije, ter jih domú peljemo. Naši bolniki, bodisi krivoverski, bodisi nevrniki, so ravno tako podučljivi in hvaležni, kakor katoliški — in če tudi ne sprejmejo naše vere, se saj učijo jo čislati in ljubiti tiste, ki jo spoznavajo. Resnično žalost občutimo, ker ne moremo več storiti za ljube bolnike; pa kar nas še bolj boli, je to, ker jih moramo večkrat odpraviti, če se tudi še niso popolnoma ozdravili, da drugim prostor naredimo, ker jih je veliko, katerim še sprejem odreči moramo, ker ni ne dohodkov, ne prostora. Serce nam poka, kadar moramo odreči sprejem ubogim bolnikom, ki nas tako milo prosijo. Pridejo iz bolj ali manj oddaljenih trgov, hodili so že celi dan, zanašaje se na gotovo zavetišče, — in zdaj se morajo spehani in utrujeni vrniti s svojimi bolečinami! Kadar nas ti možaki, te žene, zastonj prosijo za stanovanje, se spominjamo svetega Jožefa in blažene Device, ki sta zastonj iskala prenočišča v mestu. Kako bi ne bile sočutja ginjene? Hočemo li s to nepopolno, začasno napravo zadovoljne biti? s tem pomanjkljivim preskerbljevanjem, s tem kerščanske ljubezni nevrednim stanovanjem? Toliče serčnosti nimamo. Zato pa se obračam do Vas, dragi moj brat, ter vas prosim, dajte na znanje naše potrebe in želje, katere Bog zbuja v nas, da napravimo ubogim vredno stanovanje in jih spoštujemo, kakor jih kerščanstvo spoštuje.

Božja previdnost nam je dala že lep kos sveta, ki je pred vhomom v mesto, v središču onih trgov in vasi, ki nas spominjajo ginljivih bibliških dogodkov, n. pr. Boocove njive, polja pobožnih pastircev (c. l. d.). Tukajšni prebivalci — zdaj večidel Turki — bojo začeli spoznavati in spoštovati našo sv. vero, ako bojo vidili dobre dela kerščanske ljubezni, ki jo ona uči in priporoča.

Res imamo zemljišče, a to je vse. Treba bo zdaj zidati, skrbeti bolnikom za živež, za zdravila, obleko i. t. d. Da se to delo zverši, zanašamo se na ljubezen in blagoslov Deteta Jezusa, ki hoče, naj bi se mesto njegovega rojstva, kjer se je razodela narvečja ljubezen, povečalo po spominku (monumentu), ki naj bi ljudem vedno pričal njegovo ljubezen.

Mesto Betlehem je proti jutru in je 10 kilometrov (2 $\frac{1}{2}$ uro) od Jeruzalema oddaljeno; šteje kakih 6000 prebivalcev, ki so večinoma katoličani, pa revni. Ljudstvo v obližji je tudi revno, in večidel so nevrniki; vselej pa se srečne štejejo, ako jih sestre obiščejo; spoštujejo njih redovniško obleko in so prav hvaležni za postrežbo. V tem kraju ni nobene bolnišnice, nobenega stalnega zdravnika. Odkar smo našo začasno bolnišnico odperle, naše bolnike tje pa tje zdravnik iz Jeruzalema obiskuje. Po bolnišnici v Betlehemu zdičujejo potrebe revežev, jo serčno želijo ondotni prebivalci, in jo živo zahtevajo milostljivi patrijarh Jeruzalemski, ki so blagovolili mi pisati naslednje verstice:

V Jeruzalemu, 3. grudna 1888.

Predraga moja sestra!

V veliko srečo si štejem, ko slišim, da ste pridobili prostor za Vašo bolnišnico in se pripravljate jo začeti koj zidati.

Cenim vso važnost tega zavoda in želim prav živo, da Božja previdnost pospešuje vašo gorečnost in Vam pomaga najti pripomočkov zgotoviti prej ko mogoče to delo, ki je, kakor upam, poklicano storiti veliko dobrega v Betlehemu in v okolici.

Iz vsega svojega serca dam sv. blagoslov Vam in Vašim pobožnim tovaršicam, blagoslovim tudi Vaše podje in vse tiste, ki se ga vdeležujejo, bodisi z molitvami ali z milimi darovi.

V našem Gospodu

Vam ves vdani
Vincencij, patrijarh.

(Konec nasl.)

Razgled po svetu.

Zagreb. Sv. Oče Leon XIII so podelili križ „Pro Ecclesia et Pontifice“ preč. g. op. Fidelu Hoepfbergerju.

Vzoriti kardinal Mihalović nekoliko boleha. —

Ko je sneg skopnel, so zopet pričeli nadaljevati obnavljanje veličanstvene prvostoljne cerkve.

Zbor duhovne mladeži izdal je že osemnajstič molitvenik Isus prijatelj malenih, in to 50.000 iztisov. Ta novi natis je ozališan s slikami. Obsega 10 tiskanih pol. Cena v platno vezane knjižice je 25 novčičev.

Rim. (K rimskemu vprašanju.) V florenškem listu „Rassegna Nazionale“ je bil mesca sušca članek, s katerim so namerjali šum napraviti in je bil torej v posebnem natisu zelo razširjan, da bi ljudstvo toliko bolj begal. Njegov obseg, kakor se je sicer že čitalo po laških liberalnih listih, je ta, da papežovo gospostvo pri laškem ljudstvu ni priljubljeno, da izročenje Rima papežu je postalo nemogoče; tedaj da naj se papež vdá v to, kar je neogibljivo, naj se odpove Rimu in se spravi z zedinjeno Italijo.

Liberalno časništvo, kakor je njegova šega, temu spisu slavo trobi; nekteri celo hočejo sumiti, da bi ga bil spisal neki višji pastir, kar pa ni verjetno. — Breški škof si je štel v dolžnost, to počenjanje naznaniti sv. Očetu v Rim, in od tam je tudi v tej reči hitro posvetila luč. Leon XIII v svoji modrosti so pohvalili višega pastirja zaradi njegove čujočnosti nad pravicami apost. Stola sploh, kakor tudi, da se ne zлага z omenjenim spisom. Kteri pravični namreč bi že to verjel ali terpel, da tako tehtne, z oblastjo naj višjega pastirja in naravnost s svobodo apostolske službe zvezane zadeve bode privaten človek prederzno zahteval pred svojo lastno sodbo, ko k temu nobene oblasti nima! Sej stvar je vendar že odločena od papeža samega. Ali ni papež sam večkrat in jasno dal spoznati, kaj o tem misli in kaj naj drugi mislijo? Je mar dopuščeno brez prelomljenja dolžnosti drugač misliti, ljudi drugač pregovarjati? Še bolj prederzno in napačno je, apostolskemu Stolu dajati nasvete in nauke, kako naj dela, da bo najbolje. In res, obseg tacihi pisanj nekako na to méri, kako da kaže in je koristno, da naj se Mi, pravijo sv. Oče, mirno in pohlevno vdamo novotarijam in razmeram časa. Hotlo bi se jim namreč, da to, kar se je zgodilo s silo in krivico, naj Mi s svojo voljo poterdimo, kakor da bi ne bilo čisto nič očitno, da te okoliščine, v ktere smo postavljeni že dolgo časa, bi ne bile kar nič neprimérne časti rimskega papeža, kakor da bi ne nasprotvale njegovi pravi prostosti... Verh tega svetne oblasti rimskih papežev ni keršila volja narodov, temveč prederznost spačenih svojatev (sekt), tistih namreč, ki so se zaklele duhovno oblast zatreti, in so pričele z zatiranjem njenega svetnega gospostva, da bi po pridobitvi in pokončanju tega jeza svoje péhanje in napade obernile zoper gospostvo samo. Kako očitno in terdovratno to počenjajo, kaže sedanji stan. Torej je primérno in zveličavno, občinstvo orožiti zoper take spise, ki so toliko bolj nevarni, ker s hinavsko spodobnostjo in s prihljenim videzom véstnosti občinstvo goljufujejo.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Vesoljni namen za mesec mali traven (april).

a) Glavni namen:

Žertve lakomnosti.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Konec.)

Blagor bogatim! se je ponavljalo v Rimu, in ta rék veljá na svetu vedno pri starih in tudi pri novodobnih poganih. Blagor ubogim! govori pa Jezus Kristus, ker njih je nebeško kraljestvo. Zveličar nam prinese zadovoljnost na zemlji s tem, kar imamo, ker uči zatajevanje in poterpežljivost z ozirom na nebesa in v upanji boljše prihodnosti; to pa v terdnem, s čudeži in znamenji podpertem upu; ker bila bi to naj bolj ostudna hudobija, in naj brezbožnejša zloraba svetosti, če bi hotel kdo (hudobnost je to tudi že poskušala) ljudstvo z videzno pobožnostjo goljufati in nagibati, da naj čuva bogatinom denar.

Blagor vam ubogi! tako se odmevajo še sedaj Kristusove besede, ker vaše je nebeško kraljestvo; veselite se in radujte, ker vaše plačilo je obilno v nebesih.

A gorje vam, bogatini! vi ste svojo tolažbo, svoje plačilo že prejeli, če si ne zbirati z bogastvom po poti miloščine zakladov za nebesa in ne skerbite za prijatelje, da vas, ko se vam približa konec bivanja tu na zemlji, sprejmó v večna bivališča.

A tudi tako, dobro si zapomnite, težko pride bogatin v nebeško kraljestvo, da, če sodimo po človeških močéh, je to naravnost nemogoče, vsenogočna božja milost le mu more omogočiti vstop v rajsko veselje; dobro si zapomnite, da je popolneje, dati drevo s sadeži vred, t. j. slediti Gospodu v prostovoljnem uboštvo: Če hočeš biti popolnoma, tedaj prodaj, kar imaš, ter daj ubogim, in imel boš zaklad v nebesih, in pridi in hodi za menoj.

Tako uboštvo je Jezus Kristus učil in s svojim vzgledom dokazal; k temu uboštvo je njegov veliki učenec Frančišek verni svet, ki je že malone popolno zgubil to čednost, zopet nazaj pripeljal; in če mi, sledeč besedam sv. Očeta Leona XIII, sv. Frančiška posnemamo v njegovem III. redu, ali pa se vsaj v skerbéh svojega življenja na ta vzor vedno oziramo, tedaj bo tak izgled, združen z gorečo molitvijo, preje kakor vse drugo, v našem nevernem času z nova vzbudil duha uboštva in ljubezni do revščine in djansko siromaštvo ter tako svet odvernili od odpada: Od uboštva k ponižnosti, od ponižnosti k Jezusovemu Sercu, viru vse milosti.

b) Posebni nameni:

24. S. Fideliz Sigmaringa. Predarlsko in Hoenzollern. Več pravnikov. Da bi se zopet napravil nek kapucinski samostan in druge enake zadeve.

25. S. Marko. Obvarovanje pred nalezljivimi boleznimi, pred vojsko in lakoto. Vojaški duhovni. Več tergovcev.

26. S. Marija dobrega sveta. Da bi se prav cenili evangelijski sveti. Več lahkomišljenih. Važne volitve in zadeve zaradi poklica.

27. S. Peter Kanizij. Mladina, ktere vera in naravnost je v nevarnosti. Za prospéh katehetskemu podučevanju. Društvo sv. Kanizija.

28. S. Ljudovik Grinjon de Montfort. Spolnovanje kerstne obljube. Pervo-obhajanci. Mnogi, da bi se spreobrnili po ljudskih misijonih in duhovnih vajah.

29. S. Peter mučenec. Pridigarski red. Važne časti, da bi se oddale vrednim. Obvarovanje pred nesrečnimi zakoni. Osem lét bolna ženska.

30. S. Katarina Sijenska. Pospeševatelji molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine. Vse poslance, in še ne ulišane zadeve. Mesca aprila umerli in pa oni udje molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščino, ki bodo umerli mesca maja.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverní od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Bolan duhoven prav živo priporočen za pomoč na priprošnje N. lj. Gospé in sv. Jožefa. — Naša šolska mladina za čedno kerščansko življenje in dober vspéh v šolah.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Velikonočno nedeljo po veliki maši v Šenklažu bodo prevzvišeni gospod knez in škof dr. Jakob Misija podelili papežev blagoslov s popolnoma odpustkom, ktereга zadobé tisti, ki vredno opravijo spoved in sv. Obhajilo in se te maše pobožno vdeležijo. Kako lepo priliko imajo verniki sebi pomagati in svoje ljube ranjce reševati iz vic, v kterih morebiti še terpe.

Iz Ljubljane. Novomašniki iz III. leta so imenovani naslednji gg. bogoslovci: Iv. Bezeljak, s Črnega Verha; Fr. Birek, iz Jarš; Ferd. Čekal, z Vobratana na Češkem; Matija Novak, s Podzemlja; Iv. Piber, iz Grada; Ljud. Šifrer, iz Ljubljane; Ivan Šiška, iz Hrastja.

† **V Vodica** je bil 13. t. m. pokopan č. g. Fr. Hribar, kapl. na Brezovici pri Ljublj.; umerl je previden s ssv. zakramenti 10. t. m. doma pri svojih starših. R. I. P.

† **Pri Sv. Križu** pri Moravčah je 12. t. m. umerl čast. g. Jož. Vodè, duh. teržaške škofije v pokoju, roj. v Dolski župniji ob Savi l. 1811, posvečen l. 1839. R. I. P.

V Doberniči na Dolenjskem bode belo to nedeljo novo mašo pël č. o. Hilarij Perpar, iz kapucinskega reda.

Iz Šempetra, 8. aprila. (Dalje.) Za pogorelce v Hrastji so darovali: Po č. g. Ivanu Podboju, župniku, Planinski farani, 3 gld.; č. g. J. Krek, kaplan v Cerknici, 1 gld.; po č. g. J. Virantu, župniku v Mokronogu, 2 gld. 20 kr.; iz Preske č. g. M. Derčar, župnik, 5 gld., farani 6 gld.; č. g. Fr. Groznik, vikarij v Zagorji, s farani, 6 gld.; po č. g. Mat. Mraku, župnijskem vpravitelju v Gorjah, farani 28 gld. 50 kr.; gospa Ahačič, vdova v Teržiču, več železnine; č. g. Primož Peterlin, 3 gld.; č. g. Fr. Jereb, župnik v Zaspem, 5 gld. 20 kr.; č. g. Fr. Dolinar, župnik v Horjulu, 3 gld. 50 kr.; po č. g. Fr. Dolinarju, župniku pri sv. Katarini, farani 10 gld.; po č. g. Jos. Vidmarju, župniku v Žireh, farani 4 gld.; po preč. g. Andr. Drobničju, dekanu v Šmariji, nabranih 48 gld.; po č. g. Oblaku, župniku v Borovnici, farani 7 gld.; č. g. Geržina iz St. Petra 5 gld.; iz Škofje Loke po preč. g. župniku in duh. svétniku Bl. Sokličju, 20 gld.; č. g. J. Zdražba, župnik na Prežganju, 5 gld.; farani z Javorja po č. g. župniku Jos. Golmajerju 2 gld. 50 kr.; č. g. Jurij Zorc, župnik na Kerki, 13 gld.; č. g. Fr. Pleško, duhoven v Podragi na Vipavskem, 5 gld. 95 kr.; č. g. Fr. Kepec, administrator na Češnjicah, 2 gld.; č. g. J. Jurič iz Novega mesta, 5 gld.; č. g. Ant. Fine, župnik v Sostrem, 6 gld.; č. g. Matej Jereb, župnik v Javorjah nad Loko, 4 gld.; po č. g. Fr. Hönigmanu župniku 3 gld. 40 kr.; po č. g. Ponikvarju zopet 1 gld.; č. g. učitelj Fettich v Knežaku 50 kr. — Vsim blagim darovalcem izrekam v imenu pogorelcev naj iskrenejšo zahvalo. Bog jim vse obilo poverni!

Ant. Verbajš,
kurat.

Iz rimskega Martirologija.

8. sušca.

V Granadi na Španjskem sv. Janez od Boga, iz reda strežnikov bolnikov, sloveč zarad usmiljenja do ubozih in zaničevanja samega sebe.

Pri Antinoum-u, mestu egiptovskem, ss. mučenca Filemon in Apolonij diakona; pred sodnika peljana, sta se stanovitno branila malikom darovati; prebodli so jima pête in ju strahotno skoz mesto vlekli, poslednjič pa ob glavo djali, ter sta tako dosegla krono mučenstva.

Ravno tam sv. Arijan predsednik, sv. Teotik, in trije drugi, ktere je sodnik v morje potopil in potolkel; ribe delfini pa so po božjem naklonu trupli prinesli na breg.

V Nikodemiji sv. Kvinktil, škof in mučenec.

V Kartagi sv. Poncij, diakon blaženega Cijpriana škofa, pri katerem je bil stanovit v pregnanstvu, in je zapustil prelepe bukve o njegovem življenji in mučenji; v svojem terpljenji je vedno Gospoda preslavjal in zaslužil življenja si krono.

Enako v Afriki svetniki in svetnice: Ciril škof, Rogat, Feliks, še drug Rogat, Beata, Herénija, Felicit, Urban, Silvan in Mamil.

V Toledi na Španjskem bl. Julijan, škof in spoznavalec, preslaven v svetosti in učenosti.

Na Angleškem sv. škof Feliks, ki je jutrove Angleže pripravil do spreobrnjenja k sv. veri.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: S Save 13 gld. 13 kr. — Po č. gg. Uršularicah 14 gld. 69 kr. — Z Radovice 17 gld. — Iz Šmarije na Dolenjskem 26 gld. — Iz Nadanjega sela 5 gld. — Iz Mokronoga 6 gld. 60 kr. — Iz Šent-Janža 18 gld. 20 kr. — Iz Begunj pri Cirknici 26 gld. 48 kr. — Z Ljubnega 10 gld. 20 kr. — S Čateža ob Savi 14 gld. 30 kr. — Iz Semiča 70 gld. — Iz Šmarjete 24 gld. — Iz Šenčurja pri Šmariji 33 gld. 60 kr. — Z Zgornjega Tuhinja 18 gld. 50 kr. — S Črnega verha nad Idrijo 20 gld. — S Sel pri Kamniku 33 gld. 40 kr. — Iz Spodnje Idrije 23 gld. 80 kr. — Starološka bratovščina po preč. g. dekanu 52 gld.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik J. Tavčar 5 gld. — S Polja neimenovan blag prijatelj 3 gld. — Č. g. župnik Mih. Horvat 3 gld. — Pn. gosp. stoljni dekan dr. H. Pavker 5 gld. — Dunajski „Neimen.“ 1 gld. — Neimen. 1 gld. — „Za pridne dijake“ 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. župnik Jan. Tavčar 3 gld. — Neimenovana dobrotnica 50 gld. po č. g. A. Keržičju. — R. Terez. Golob po preč. g. M. J. 30 gld. — Č. g. Anton Keržič, nunski katehet v Ljubljani, 50 gld. — Č. g. Matija Slak, kaplan pri Stari Cerkvi na Kočevskem, 5 gld. 52 kr. — Č. g. Franc Mekinec, kaplan v Šentvidu nad Ljubljano, 50 gld.

Za sirotišnico v Kočevji: Prečast. g. kanonik dr. M. Leben, 5 gld.; č. g. Blaž Muhovec, mestni kaplan v Kamniku, 2 gld.; č. g. Jožef Jaklič, župn. v Dolenji vasi, 5 gld.; č. g. Simon Žužek, župn. v Vodica, 5 gld.; č. g. J. Laznik, kaplan na Verhniki, 5 gld. — Čast. g. adm. J. Kunaver 1 gld.

Za usmiljene sestre v Adrijanopolu: U. J. O. D. G. 50 gld., „da bi se več in več devic za učiteljice zučilo, se vera vedno bolj širila in vterjevala.“

Za odpravljanje sužnjosti (Kard. Lavigerie). U. J. O. D. G. 6 gld.

Za najpotrebniši misijone: Neimenovana dobrotnica 50 gld. po č. g. A. Keržičju.

(Drugi dar. prib.)